

K=POP CRUSH

STEPHAN LEE

PROLOOG

HET MEISJE IN DE SPIEGEL

Volgens mij heb ik al honderden uren in dit soort oefenruimtes naar mijn spiegelbeeld gekeken.

Meestal kletsnat van het zweet, met blaren en afgescheurde teennagels en zo veel pijn in mijn voeten dat mijn tenen er voor mijn part af mogen vallen. Of terwijl ik probeer om op precies het goede moment te knip-ogen, met mijn haar te zwaaien en te glimlachen terwijl ‘de Generaal’, onze danscoach, tegen me schreeuwt omdat ik steeds een halve tel uit de maat ben.

Nu ik hier zit, met vierentwintig andere vrouwelijke trainees die allemaal veel langer in opleiding zijn dan ik, lijkt mijn spiegelbeeld nog wel op mij, maar dan met een Snapchat-filter erover. Mijn spiegelbeeld ziet eruit

alsof er haar hele leven al lange lokken zilverpaars haar op haar hoofd groeien. Ze lijkt geboren met bovenna-tuurlijk blauwe ogen die recht in je ziel kijken. Ze ziet eruit alsof ze nog nooit een puistje op haar vlekkeloze perzikhuidje heeft gehad.

Ze zou nooit laten merken dat haar hoofdhuid brandt van het bleekmiddel, dat haar ogen schrijnen van de contactlenzen en dat ze er onder al die ‘naturel’ lijkende lagen *K-beauty*-make-up uitziet alsof ze in geen weken geslapen heeft, want dat heeft ze ook niet.

Dit meisje ben ik, maar niet helemaal. Ze is nog steeds Candace uit New Jersey. Maar deze versie van mij kan zich over pijn heen zetten, over blauwe plekken, bloedende voeten, heimwee en een onmenselijk dieet. Ze weet hoe je boven kritiek en beledigingen moet blijven staan, hoe je je blik op je ultieme einddoel moet blijven richten. Ze heeft haar vrienden achtergelaten, heeft afscheid van haar familie genomen en is helemaal naar Seoul gevlogen. Ze is met de grond gelijk gemaakt door kamers vol directeuren die ouder zijn dan haar vader.

En daar komt nog bij dat ik mijn telefoon al drie maanden niet heb aangeraakt. Ik heb het allemaal overleefd.

Achter gesloten deuren beslissen de president-directeur van S.A.Y. Entertainment, de hoge bazen en de investeerders op dit moment wie er definitief in hun nieuwe, supergehypete meidengroep zullen komen. Het moet een vrouwelijke variant worden van SLK, de

beroemdste K-popboyband van de wereld. Meisjes doen schietgebedjes en ijsberen in de rondte. Anderen zitten heen en weer te wiegen en tegen zichzelf te praten. De meesten huilen nu al.

Vreemd genoeg voel ik me volkomen kalm. Ik loop dichterbij de spiegel toe om mijn bekende, maar onbekende gezicht beter te bekijken. Het dringt tot me door hoe graag ik dit wil. Ik heb dit verdiend. Ik heb hier alles voor opgegeven.

Ik verdien dit.

Ik geloof, met heel mijn hart, dat ik op het punt sta een K-popidool te worden. En welke andere meisjes ze ook kiezen, we gaan iedereen omverblazen. Niet alleen in Korea of Azië, maar over de hele wereld. Daar ben ik voor geboren. Ik voel het tot in de wortels van mijn eenhoornpaarse haar.

DEEL 1

CANDACE PARK UIT FORT LEE IN NEW JERSEY

1

BEN JIJ DIE EENHOORN?

Vier maanden eerder...

Een van mijn grootste talenten in het leven is ‘luchtstrijken’. Het is de orkestversie van playbacken, alleen is het niet cool en zal het dat ook nooit worden. Er zal nooit een tv-programma komen dat de *Luchtstrijkshow* heet.

Het Fort Lee Magnet Symfonieorkest opent de voorjaarspresentatie met een opwindende vertolking van ‘Lente’ van Antonio Vivaldi (nogal afgezaagd, ik weet het). Ik laat mijn strijkstok een paar centimeter boven de snaren zweven terwijl ik met mijn lijf heen en weer ga en mijn bovenlip optrek alsof ik iets vies ruik. Dat moet de indruk wekken dat mijn hele lichaam emotioneel is van de muziek – ook al maak ik eigenlijk

geen geluid. Het is voor iedereen beter als ik luchtstrijk. Als ik niet te horen ben.

Als het aan mij lag schopte ik mijn altviool naar de maan. Het was Umma's idee om mij op muziekles te doen toen ik vijf was. Omdat niet veel kinderen voor altviool kozen, dacht ze dat ik daarmee eerder zou opvallen en makkelijker aangenomen zou worden bij een prestigieus jeugdorkest, wat het goed zou doen bij mijn aanmelding voor de universiteit.

Maar ze komt van een koude kermis thuis. Tien jaar later zit ik helemaal achter in de strijkersectie, naast mijn even talentoze orkestbuddy Chris DeBenedetti. En laten we eerlijk zijn: altviolen zijn de achtergrond-dansers van het orkest. We zijn onmisbaar, maar niemand kijkt naar ons. De violen zijn de flitsende leadzangers die de beste partijen en alle sterke stukken krijgen. De cello's zijn de sexy, geheimzinnige, broeierige types met de meeste volgers op Instagram.

De altviool is de Michelle Williams van de Destiny's Child van de snaarinstrumenten... maar dan niet iconisch of BFF's met Beyoncé.

Pas als we na het stuk allemaal opstaan om te buigen zie ik Umma en Abba in het publiek zitten. Abba klapt als een gek, geeft een staande O, en Umma maakt duizenden flitsfoto's van mij in mijn afgrijselijke orkestkleding (een witte bloes met ruches en een groene rok tot op mijn enkels). Ik glimlach ongelukkig en verblind tot we weer kunnen gaan zitten om naar het optreden van het koor te kijken, waar het publiek eigenlijk voor gekomen is.

Je zou het niet verwachten op een middelbare school, maar alle coole leerlingen van Fort Lee Magnet zitten in het koor. Ze zien het koor als het ‘makkelijkste’ van de (verplichte) kunstvakken, dus zit het vol met populaire meiden en sporters, onder wie mijn oudere broer Tommy.

Het koor is zo groot dat ze het voor deze presentatie in groepjes hebben opgesplitst. Voor het openingsnummer stappen Tommy en twintig van zijn bro’s het podium op in neonkleurige hemdjies, zweetbandjes en lange kousen; de leerlingen in het publiek, vooral de meisjes, worden gek. De jongens doen een ironische uitvoering van de boybandklassieker ‘What Makes You Beautiful’ van One Direction.

Maar die gasten kunnen niet eens zingen; ze maken er een geintje van, schreeuwen hard en vals terwijl ze alle standaard boybandbewegingen maken, zoals hartjes in de lucht tekenen, naar meisjes in het publiek wijzen, hun handen op hun hart leggen en knipogen. Het maakt ze zo weinig uit of ze er stom uitzien dat het eigenlijk best wel cool is, moet ik toegeven. Tommy en zijn vrienden uit het baseballteam staan vooraan, met Tommy in het midden. Op de eerste rij zie ik Imani, mijn beste vriendin, bijna flauwvallen. Ze zegt altijd dat mijn broer haar ‘primaire lustobject’ is, wat natuurlijk te smerig en gênant voor woorden is.

Ik weet niet wat het is, maar als ik Tommy en die jongens daar zie staan bal ik plotseling mijn vuisten. In mijn fantasie sla ik mijn altviool kapot op de vloer.

Het is gewoon zo oneerlijk! Ik ben degene die kan zingen – dat denk ik althans, omdat ik altijd alleen maar zing als ik alleen in mijn kamer zit. Dus waarom mag Tommy dan in maffe kleren rondhuppelen terwijl de hele school hem toejuicht terwijl ik achter in het orkest word weggestopt?

Hoe vaak ik Umma ook heb gesmeekt of ik mag stoppen met de altviool om me op zingen te kunnen richten, ze wil niet toegeven. De laatste keer dat ik erover begon, riep ze: ‘*Bae-jjae-ra!*’ wat letterlijk betekent: ‘Snij mijn buik open en laat me doodbloeden!’ Superdramatisch, maar in feite komt het neer op Koreaans voor ‘Over mijn lijk!’

Wat het nog oneerlijker maakt, is dat ik vrij zeker weet dat ik niet in het koor mag omdat ze weet dat ik serieus mijn best zou doen, in tegenstelling tot Tommy. ‘Zingen is iets wat je in je vrije tijd kunt doen,’ zei ze een keer. ‘Zingen is geen eerbiedwaardige kunstvorm. Je moet zo veel moeite doen om het geluid van binnen in je naar buiten te brengen. Iedereen kan zien hoe hard je je best doet.’

Umma’s vooroordelen over zingen zijn echt zo raar. Ze is zelf een goede zangeres. Umma en Abba hebben in Korea allebei op een vooraanstaand conservatorium gezeten. Daar hebben ze elkaar leren kennen. Abba volgde een opleiding tot dirigent en Umma studeerde zang. Maar ik weet ook dat ze hun opleiding allebei niet hebben afgemaakt, en toen ze ermee stopten zijn ze al snel naar Amerika gegaan. Nu zitten ze geen van

beiden meer in de muziek. Ze hebben een winkel in Fort Lee. Ik weet dus dat Umma's muzikale dromen ergens op stukgelopen zijn, maar ze wil er nooit over praten. Het zal wel een van die familiegeheimen blijven, waarschijnlijk voor altijd.

Ik leg mijn altviool op de grond – een dikke no-go volgens mevrouw Kuznetsova, de dirigent – en laat me onderuitzakken op mijn stoel. Komt er ooit een dag dat ik zingend op het podium rondspring, zonder me druk te maken over wat iemand ervan denkt? Waarschijnlijk pas na de middelbare school, als ik ver bij mijn familie vandaan ben. Intussen moet ik gewoon nog een paar jaar afwachten en de rol spelen van het stille Koreaanse meisje dat alle plusklassen volgt, goede cijfers haalt, een klassiek instrument bespeelt en nooit klaagt.

Na de uitvoering gaan Imani en Ethan met mij mee naar huis. Het is vrijdagavond en we doen wat we het liefst doen: in mijn kamer hangen, ons volproppen en YouTube kijken.

Het is niet zo dat we totaal buiten de groep vallen, ook al zitten we samen bij alle lessen voor Slimme Kinderen. Maar in plaats van naar feestjes of footballwedstrijden te gaan, zijn we gewoon het liefst bij elkaar om dramatisch te reageren op al die rare obsessies van

ons: fragmenten uit *RuPaul's Drag Race* die we eindeloos bekijken, *mukbang*-video's (waarin iemand iets opeet), beautyvloggers die we uitlachen maar eigenlijk geweldig vinden. ('Alle beetjes helpen,' zegt Ethan altijd terwijl hij doet alsof hij highlighter op zijn jukbeenderen aanbrengt. 'En vergeet je cupidoboog niet!')

Nadat we een kleine *mukbanger* binnen vier minuten acht pakjes Nuclear Fire Noodles hebben zien verslinden eist Imani mijn computer op. Ik weet wat ze gaat opzoeken: het nummer 'Unicorn' dat SLK vorige week in *Saturday Night Live* deed.

'Ik ben helemaal weg van SLK!' zegt Ethan als presentator Jennifer Lawrence hen aankondigt.

'Duh! Wat voor slap excuus voor een mens zou dat niet zijn?' zegt Imani.

Ik haal mijn schouders op. 'Ik vind ze niet heel slecht.'

'Oké, dit slappe excuus voor een mens dus.' Imani kijkt me donker aan. 'Gast, soms denk ik echt dat ik Koreaanser ben dan jij.'

Ja, Imani zit op dit moment letterlijk kimchi uit de pot te slobberen. Zelfs ik kan kimchi niet zo eten – ik vind het lekker bij iets anders, vooral bij rijst met curry of noedels met zwartebonensaus, maar ik vind het te heftig om los te eten.

'Ik bedoel, ik ben superblij dat een Aziatische groep zo populair is en op tijdschriftcovers komt en alles,' zeg ik, 'maar hun muziek vind ik een beetje te veel... een fabrieksproduct?'

‘Ja doe!’ zegt Imani. Ze draait de pot kimchi dicht, kruipt weer op mijn bed en trekt MulKogi, mijn gigantische walviskussen, tegen zich aan. (*mulkogi* betekent ‘watervlees’, oftewel ‘vis’, in het Koreaans.) ‘Alsof Amerikaanse pop geen fabrieksproduct is. Hoe dan ook, al die jongens in SLK kunnen echt wel zingen en rappen. One.J heeft heel veel van hun grootste hits zelf geschreven. En die choreografie is echt supervet!’

‘Ja, kijk dit dan, Candanista,’ zegt Ethan. Hij gaat helemaal op in het scherm. ‘One Direction stond altijd maar zo’n beetje op het podium en misschien sprongen ze een beetje rond, zeg maar. Maar deze gasten gáán er echt voor.’

Oké, ik weet niet waarom ik nu niet eerlijk ben tegen mijn beste vrienden. Misschien moet ik naar een psycholoog om het uit te zoeken. Maar stiekem ben ik een enorme fan van SLK. Ik heb uren naar ze gekeken in Koreaanse muziekprogramma’s en in *SLK Adventures*, hun realityprogramma op YouTube. En sinds SLK in Amerika is doorgebroken ben ik ook andere K-popgroepen gaan volgen, vooral de meidengroep QueenGirl, die op dit moment op tournee is met Ariana Grande. Imani is de grootste K-popfan die ik ken, en ze zou nergens zo gelukkig van worden als van haar obsessie met mij kunnen delen. Maar om de een of andere reden schaam ik me ervoor. Is het niet vet afgezaagd als je als Koreaans meisje helemaal gek bent van K-pop?

Op het scherm bewegen de jongens van SLK zich perfect synchroon, zelfs als ze letterlijk backflips ma-

ken. Ze hebben allemaal een andere felle haarkleur – ze zijn duidelijk net zo veel tijd aan make-up en kleding kwijt als een meidengroep. Op hun eigen manier zijn ze allemaal hot, maar vooral One.J, het bandlid dat altijd de opvallendste plek heeft. Alles aan zijn gezicht lijkt in een laboratorium ontworpen om zo fotogeniek als mogelijk te zijn voor een mens: zijn broeierige, amandelvormige ogen; zijn snoepkleurige lippen, zijn gebeeldhouwde, V-vormige kaak. Op de een of andere manier zien zijn bewegingen er nooit ingestudeerd uit. Als alle jongens hun handen door hun haar halen, lijkt het alsof One.J het spontaan doet, gewoon om zichzelf even aan te raken, en de andere vier jongens zagen hoe cool het eruitzag en besloten hem na te doen.

Bij *Saturday Night Live* flipt het publiek totaal als de jongens de Unicorn-dans beginnen. ‘Unicorn’ is een supercool nummer, ook al slaat het refrein, het enige deel van het nummer dat in het Engels is, eigenlijk nergens op:

Baby, now I believe in unicorn / You're the girl I been searching for / Searching under all the ra-ainbow / Baby, all I know / You're my one-in-billion unicorn
(*Baby, nu geloof ik in eenhoorn / Jij bent het meisje dat ik zocht / zocht onder de hele re-egenboog / Baby, ik weet alleen / Jij bent mijn eenhoorn uit miljoenen*)

Aan het einde van het nummer zijn we alle drie aan het dansen en zingen we mee op de toppen van onze longen. Imani zwaait met haar haar, Ethan doet een

duckwalk en ik beweeg met mijn lijf zonder op ritme of waardigheid te letten.

‘Oké, ik geef het toe,’ zeg ik hijgend als het nummer is afgelopen. ‘Best wel een catchy nummer dit.’

Meteen na het optreden bij *Saturday Night Live* begint ‘Unicorn’ opnieuw. We staan klaar om het nummer weer mee te brullen, maar het is niet de videoclip. Het is een advertentie (zo veel advertenties, YouTube). De woorden BEN JIJ ER EEN UIT MILJOENEN? flitsen over het scherm. En dan:

S.A.Y. ENTERTAINMENT BEKEND VAN WERELDSENSATIE SLK ZOEKT ZIJN ALLEREERSTE MEIDENGROEP

Het beeld verspringt naar de jongens van SLK, die recht in de camera staan te lachen en lonken. Het licht weerkaatst op hun glinsterende wangen.

WE ZOEKEN MEISJES DIE KUNNEN ZINGEN, DANSEN EN RAPPEN ALS SLK.

BEN JIJ DIE EENHOORN?

Alle jongens van SLK zeggen een voor een verleidelijk in de camera: ‘Ben jij mijn eenhoorn?’ Ik krijg een warm, draaierig gevoel in mijn maag als One.J aan de beurt is.

WORD ONTDEKT BIJ DE AUDITIE VAN S.A.Y.

ROYAL OAK THEATER, PALISADES PARK, NEW JERSEY

19 APRIL

Ik barst in lachen uit. ‘Houden ze audities voor zangeressen of zoeken ze dates voor die jongens?’

Imani lacht niet; ze staart me aan. ‘Je moet auditie gaan doen, Candace.’

Ik neem niet de moeite daar antwoord op te geven. ‘In Palisades Park? Is dat een foutje? Waarom zou een K-poplabel nieuw talent zoeken in New Jersey?’

Ethan lacht ook niet. ‘Nou, New Jersey heeft wel een buitenwijk vol Koreaanse jongeren.’ Hij wijst me aan alsof hij wil zeggen: ‘Bewijsstuk A.’

‘Jij moet auditie doen,’ herhaalt Imani bloeds serieus.

‘Haha.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Zie je al voor je dat mijn ouders me toestemming geven om met school te stoppen en bij een K-popgroep te gaan? En bovendien: zie ik eruit als een popster?’

Imani laat haar ogen over mijn blote voeten, spijkerbroek vol gaten en oversized hoody gaan. ‘Nee, helemaal niet. Maar er is iets waar je iets mee kunt onder... dat alles. En trouwens, weet je wel hoe groot dit is? S.A.Y. is op dit moment de machtigste entertainment-

maatschappij in de K-pop, door SLK. Een meidenversie van SLK wordt echt vet!’

‘En je kunt zingen!’ zegt Ethan. ‘Zelfs net, met “Unicorn”, zong je als een baas.’

‘Gast, ik heb het toch altijd al gezegd,’ zegt Imani. ‘Je hebt de stem van een engel. Die moet je delen met de wereld.’

Imani heeft dit soort dingen al eerder tegen me gezegd. Ja, het is een lief compliment, maar om een of andere reden worden mijn ogen een beetje vochtig. Waarschijnlijk vanwege dezelfde reden waarom ik niet durf toe te geven hoeveel ik eigenlijk van K-pop hou.

Ik heb er geen probleem mee om openlijk de fangirl uit te hangen van mijn favoriete Amerikaanse artiesten, zoals Ariana en Rihanna – maar nu SLK op de cover van *Vanity Fair* heeft gestaan en QueenGirl net met Cardi B heeft opgetreden tijdens de *MTV Video Music Awards* is het allemaal een beetje te echt. Misschien kunnen meisjes zoals ik écht een ster worden, als ze talent hebben en zichzelf overtuigend kunnen laten zien. Diep vanbinnen denk ik dat ik best genoeg talent heb. Maar ben ik dapper genoeg om ervoor te gaan? Echt niet.

Ik kijk even naar de barbieroze gitaar die in de hoek van mijn kamer staat. Ik heb hem voor mijn twaalfde verjaardag van mijn vader gekregen. Hij kocht hem vanuit het papa-achtige idee dat alle meisjes van knalroze houden (en dat doe ik ook wel). Abba leerde me een paar simpele akkoorden, en anders dan met de altviool leerde ik heel snel gitaar spelen, alsof het

een lang verloren deel van mijn lichaam was – ik denk dat het komt omdat ik de gitaar altijd heb beschouwd als iets om bij te zingen. Ik bekeek een paar YouTube-tutorials over tokkelen en leerde een paar oude nummers van Taylor Swift. Nu is mijn gitaar mijn liefste bezit, het eerste wat ik zou pakken als er brand uitbreekt.

Maar ik speel alleen als ik in mijn eentje op mijn kamer zit. Ik zing megaveel covers en een paar liedjes van mezelf. Soms film ik mezelf en ik heb zelfs overwogen een paar video's op YouTube te posten – een akoestische versie van 'Here With Me' van CHVRCHES en Marshmello, en een gevoelig nummer dat ik zelf geschreven heb en dat 'Expectations vs. Reality' heet – maar die video's zijn alleen maar bestanden op mijn computer, op mijn rommelige desktop tussen papers voor mijn plusklas literatuur en practicumverslagen biologie.

'Hmm,' zeg ik. 'Ik zal erover nadenken.'

'Gast,' zegt Imani en ze opent een paar nieuwe tabbladen op mijn computer. 'Volgens mij onderschat jij serieus hoe geweldig K-pop is. Het is niet zomaar één soort ding. Laat me je rondleiden door het land van de meidengroepen.'

Imani laat ons videoclipps – muziekvideo's, of **mv's**, zoals ze in de K-pop altijd worden genoemd – van allerlei soorten meidengroepen zien, zoals QueenGirl, Blackpink, Twice, Red Velvet, Everglow en Itzy. Ik heb megaveel mv's van SLK gezien, maar ik heb niet veel aandacht aan meidengroepen besteed. Niet zoals nu. De visuele uitstraling en de choreografie zijn bij elke groep

waaninnig, en de meisjes zijn stuk voor stuk gewoon te mooi, maar er zijn allerlei soorten genres en invloeden, zoals hiphop en reggae en EDM.

Tussen de clips door geeft Imani uitleg over het verschil tussen het **concept Girl Crush** en het concept **Cute** bij meidengroepen in de K-pop.

Ze legt de regels van de K-pop uit alsof ze het over de koninkrijken uit *Game of Thrones* heeft. Er zijn vier grote entertainmentbedrijven in de K-pop: YG, JYP, SM-town en S.A.Y. Ze halen hun artiesten uit alle delen van de wereld: vooral uit Korea, maar ook uit Japan, China, Thailand en de Verenigde Staten, en dan meestal uit Los Angeles. Ze zoeken jongeren met talent, natuurlijk, maar dan wel jongeren met talent die de rollen vervullen die elke K-popgroep nodig heeft.

‘Dus het gaat allemaal volgens een formule?’ vraag ik.

‘Dat is, zeg maar, niet alles,’ zegt Imani, ‘maar inderdaad, K-pop is een soort idolenfabriek. De maatschappijen kijken rond op scholen, bij audities, in winkelcentra en de laatste tijd op YouTube en social media. Als de jongeren die ze aannemen geen supertalenten zijn op het moment dat ze aangenomen worden, máken de bedrijven er wel supertalenten van. Je hebt zelfs een zwaar traineesysteem waar ze doorheen moeten voor ze debuteren, meestal jarenlang. Maar het grootste deel van de trainees debuteert nóóit, ook al hebben ze hun hele jeugd besteed aan oefenen. Het is heel erg *De Hongerspelen*.’

Umma steekt haar hoofd om de hoek. Als Ethan in mijn kamer is mag ik de deur niet dichtdoen, ook al

weet Umma dat ze zich nergens zorgen over hoeft te maken. ‘Hebben jullie het naar je zin, jongens?’

‘Ja, mevrouw Park!’ roepen Imani en Ethan.

‘Imani is bezig met een plusles K-pop,’ grapt Ethan.

‘Ik ga jullie straks dus echt wel overhoren,’ zegt Imani.

‘Wat leuk,’ zegt Umma. Ik zie een spoor van afkeuring op haar gezicht. ‘Imani, je zus is er om jou en Ethan thuis te brengen. Ik zal wat kimchi voor je inpakken.’

‘Bedankt, mevrouw Park!’

Als Imani en Ethan weg zijn kan ik niet meer stoppen met meidengroep-mv's bekijken. Ik wist niet dat je als K-popidool zo veel types meisje kon zijn: een schattig meisje, een rebelse dame, een modekoningin, of alle drie tegelijk. Waarom heb ik dat nooit als een mogelijkheid voor mezelf gezien?

Ja, wat een domme vraag. Er zijn zo veel redenen waarom ik er nooit van zou hoeven te dromen om een K-popidool te worden. Om te beginnen is mijn Koreaans verschrikkelijk; ik hoefde op zaterdag nooit naar de Koreaanse school, zoals andere Koreaanse kinderen die ik uit de kerk kende. Ten tweede kan ik absoluut niet dansen. Als in: ik kan niet eens fistpumpen op een simpele beat, zoals in *Jersey Shore* – zo erg is het.

En natuurlijk zouden mijn ouders elk gesprek over zangeres worden al afkappen voor het kan beginnen. Umma heeft mij en Tommy ingepeperd dat er maar drie, hooguit vier fatsoenlijke werkvelden zijn die we als volwassene kunnen betreden: geneeskunde, rechten, het bedrijfsleven of de wetenschap – en in die volgorde. Zangeres zijn staat ergens helemaal onderaan de lijst, waarschijnlijk tussen moordenaar en drugsdealer in.

Uiteindelijk klik ik YouTube weg en pak ik mijn gitaar, nadat ik heb gecheckt of mijn deur dicht is. Ik zet de camera van mijn laptop aan.

Ik weet dat ook deze video gewoon op mijn bureaublad zal blijven staan, net als alle andere, en nooit zal worden geüpload. Maar ik blijf het leuk vinden om opnames te maken, want – en dit is raar en superduister – als ik ooit onder een vrachtwagen kom of zo, wil ik die video's achterlaten zodat de mensen weten: Candace kan echt zingen. Candace had dus toch iets te zeggen.

Ik speel de eerste akkoorden van 'Expectations vs. Reality'. Ik zing zacht:

Expectation:

I don't do confrontation

I don't get invitations

I live in my imagination

Reality:

You think you know me

*But there's a lot you don't see
Wait till I become who I'm meant to be*

(Verwachting:

*Ik doe niet aan confrontaties
Ik krijg geen uitnodigingen
Ik leef in mijn verbeelding*

Werkelijkheid:

*Je denkt dat je me kent
maar er is veel wat je niet ziet
wacht maar tot ik ben wie ik moet zijn)*

Oké, ik weet dat de teksten afgezaagd zijn, en ik rijm niet zo strak als Hamilton, maar ik geef hier wel mijn ziel bloot.

*I'm not the girl who speaks up
But one day I'll really blow up
One day you'll hear this song
And know that you were wrong
Cuz your expectation's not my reality*

*(Ik ben niet iemand die hard schreeuwt
Maar op een dag knalt alles naar buiten
Op een dag hoor jij dit lied
En dan weet je dat je fout zat
want jouw verwachting is niet mijn werkelijkheid)*

‘Wauw, vet mooi!’

Ik gil en laat bijna mijn gitaar vallen. Tommy’s hoofd steekt mijn kamer in. Hij veegt neptranen weg.

‘Ga weg!’ schreeuw ik en ik slinger MulKogi naar zijn hoofd.

Tommy vangt MulKogi moeiteloos. ‘Niemand begrijpt Candace! Candace is zo diepzinnig!’

Ik duw Tommy’s gezicht mijn kamer uit en schreeuw de gang in: ‘Umma! Abba! Tommy bespioneert me weer!’

‘Het spijt me zo, het spijt me zo,’ zegt Tommy met een Koreaans accent. Hij maakt een buiging en klapt dubbel van het lachen. ‘Maar pas écht als jij “alles eruitknalt” en je liedje op 1 staat!’

Ik smijt de deur dicht en zeg telepathisch sorry tegen MulKogi omdat ik met hem heb gegooid. MulKogi antwoordt telepathisch: ‘Nou, Tommy verdiende het. Hij mag in het koor en jij niet?’

Kokend van woede app ik Imani.

Oké. Ik wil auditie doen.

Ik ga achter mijn computer zitten om de video van mijn liedje te monteren. Het laatste stuk, waar Tommy me zo onbeschoft onderbrak, knip ik eruit. Ik klik boos met de muis, alsof het Tommy’s gezicht is, en open mijn YouTube-account. Voor de allereerste keer, na de duizenden video’s die ik in mijn leven heb gezien, upload ik mijn video op mijn kanaal. Daar sta ik,

Candeegrrl0303 (niet lachen, mijn account is nog uit de brugklas), met één video waarop ik zing en gitaar speel.

Dat mijn moeder bang is voor haar eigen stem vanwege een of andere mislukking die ze nog voor mijn geboorte in Korea heeft gehad, betekent nog niet dat ze de mijne het zwijgen op kan leggen.

Ik klik op 'publiceren'.

Als ik weer op mijn telefoon kijk, heeft Imani op mijn appje gereageerd.

YEEEEEEEEEEEEES!!!!!!

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *K-Pop Confidential*

Verschenen bij Point, een imprint van Scholastic Inc.

© 2020 Stephan Lee

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: © 2020 Erick Davila

Omslagontwerp: Yaffa Jaskoll en Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5354 9 (e-book 978 90 261 5355 6)

NUR 284, 285